

JOAN F. MIRA

“Ací, les classes dirigents no necessiten premi per a seguir la via del ‘políticament correcte’, és a dir per a desvalencianitzar-se. I això ho saben a Madrid, com a mínim des del segle XVIII’. Quant a la resta, consulten els pressupostos de l’estat, i després, si volen, continuarem parlant.”

Barcelona, València

Comença a circular per alguna premsa (en aquest setmanari, i en alguns diaris espanyols o valencians, i no sé si també barcelonins) una curiosa fantasia segons la qual el govern del PP dedica grans esforços i recursos a premiar el lleial espanyolisme de València. En detriment de Barcelona, és clar, i sempre en benefici final de Madrid, capital d’Espanya. Que el govern espanyol tinga poques ganes d’estimular una poderosa capitalitat a Barcelona, és del tot natural, abans i ara. Que el mateix govern mire d’organitzar l’espai físic, polític o econòmic al voltant de la capital de l’estat, és del tot coherent amb la concepció que tots els governs d’Espanya, des del rei Wamba o des de Felip II, han tingut d’Espanya i d’ells mateixos. Res de nou, doncs: a Madrid manen en benefici de Madrid. Faran per tant cinturons M-4, M-5 i totes les M que pensen que convé. Faran com han fet sempre, però com que ara hi ha molts més recursos, faran més. No en interès dels valencians, òbviament, ni de ningú ni de res que no siga un concepte que no ha canviat ni un pèl amb el pas dels segles. I punt d’aquesta matèria.

Això, per tant, no té cap efecte visible (o no encara: si hi ha projectes secrets, ja veurem en quin any futur apareixen als pressupostos de l’estat, que és on això compta) en forma de beneficis per a València. Si existeix, com afirma Bru de Sala i suposa Oriol Bohigas, una intenció de convertir València en complement de la capitalitat de Madrid, encara no se n’ha vist cap resultat que no siga pura propaganda del PP. Els beneficis per a València, segons la hipòtesi Bru-Bohigas, serien ja cosa clara i segura, i serien un premi a la submissió valenciana: ací ens identifiquem amb Espanya i amb el partit d’Espanya, i com que som bons ens donaran caramels ferroviaris, i com que parlem castellà ens ampliarien el port, i com que no fem cap nosa nacional ens faran una ciutat de les arts i les ciències, i tot això. La idea és suggestiva, però té el petit inconvenient de no respondre a cap realitat. Només cal repassar les inversions de l’estat: ni un duro. El meu amic Vicent Soler, catedràtic d’economia aplicada, i aplicat dirigent polític, ja ho ha explicat fa pocs dies en un article de diari. Diu Vicent Soler, i té raó, que, per exemple, “ací no hi ha hagut olimpíades ni Expo en època socialista, però tampoc capitalitat europea de la cultura en temps del PP”. I diu, i té raó, que “tots els edificis emblemàtics de la nova València, des de l’IVAM a la Ciutat de les Ciències, han eixit de les butxaques dels contribuents valencians”, no del pressupost de l’estat.

Diu, i té raó, que tenim un aeroport que fa riure, que l’estació d’autobusos és tercermundista, que la xarxa de metro (de “centímetro”) creix a pas de tortuga, que el Parc Central (on, al cor de la ciutat, hi ha encara les vies centenàries de la Renfe: una prehistòria única al regne d’Espanya, una desolació) porta anys i anys sense fer-se. I que la infraestructura ferroviària fa pena, tant la de rodalies i regional com la connexió amb Barcelona i amb Europa, amb trams encara de via única. Que les ajudes per rehabilitació del centre històric són una quimera. Que l’AVE es farà darrere de Valladolid i quan Albacete estiga ben servida. I que gràcies que tenim port, però hi ha més inversió pública al de Barcelona, i que la Fira de Mostres de Madrid ens està llevant tot el que pot, a Barcelona i a València. Conclou Vicent Soler, molt justament: “Ací, les classes dirigents no necessiten premi per a seguir la via del políticament correcte, és a dir per a desvalencianitzar-se. I això ho saben a Madrid, com a mínim des del segle XVIII’. Quant a la resta, consulten els pressupostos de l’estat, i després, si volen, continuarem parlant.